

France je bil odslej zmeren, ni ostajal več dolgo v krčmi, in še tedaj je pil le malo, a ne žganja; skratka, postal je ves drug človek.

Drugi dan je že zasačil prvega tatu. Bil je Trčelov. Ni še vedel najnovejšega dogodka, zatorej je povabil Franceta s seboj. Ta je res šel. Drugo jutro mu je povedal, da je on sedaj gozdar. Naznanil ga ni, ker je obljubil, da se poprime poštenega življenja.

Spreobrnili so vse tatove, postali so pošteni možje. Ni minilo še štirinajst dni, že ni bilo več lovskega tatú v grofovem gozdu.

Vse to je storil novi gozdar Stegnarjev France.

Jež in zajec.

(Basen.)

V pozni jeseni si je bodičasti jež pripravljaval zimsko ležišče ob robu gozda. Pridno si je nanašal na bodicah nabodeno listje v izkopano jamo, veseleč se ugodnega prezimovališča. Toda prezgodno veselje mu je bilo kmalu v grenko jezo, ko je našel slednji večer vse listje izbrskano.

Zato je osveteželjni bodičar nakremžil svoj stari-kavi obraz in se napotil do soseda zajca, ki se je štel korenjaka. Razložil mu je svoje težnje, in združena moč je sklenila nevšečnika počakati in napasti. Zajec se je skrnil v grm poleg ježevega jamljiča, jež pa se je zaril v jamljiču pod listje.

Baš sta stražnika prav dobro spala, ko jo je primahal do nju petelin s svojo družino. Zvedenemu vodniku kokošje jate se je zdelo, da bi se tudi pod kupom listja dobilo kaj za lačni želodec, in zato je ondi na vso moč pobrskal z nogama. Kar se mu je zvalil izpod nog bodeč klopčič, speči jež, da je petelin sam iznenaden kričé odskočil proti grmu. To pa je pretreslo kosti prav tako spečemu zajcu, da jo je še ves srečen ubral v velikih skokih v gozd, naj se godi njegovemu sosedu že, kakor hoče.

